

Hondsdagen

Hondsdagen

Gedichten

Cilja Zuyderwyk

Voor Jan

© 2020 Cilja Zuyderwyk

Alle rechten voorbehouden

Foto omslag door yod67

Foto auteur © Cilja Zuyderwyk

NUR 306

ISBN 9789464180909

“Komen de hondsdagen met veel regen, dan gaan we slechte tijden tegen. Komen de hondsdagen helder en klaar, verwacht dan maar een gunstig jaar.”

Boerenwijsheid

Hondsdagen

Mijn gedichten gaan over kleine dagelijkse momenten, waarop het soms regent en blijft regenen, vaak de zon schijnt en pas laat ondergaat. Lome zomerdagen, waarop we niets te vrezen hebben, of toch? Gedichten waarin regelmatig de hond een bijrol speelt.

Avondklok

Er komt een avond dat alles stil valt,
de wind, de roze pelikaan die als een
wijdgebekte dwaas over de polder vliegt
en loert naar onze schijnbewegingen.

Het zal ons niet meer helpen.
Er dreigen doodleuk donderwolken
boven onze hoofden en wij zijn doof geworden.

Een deken ligt over onze magere schenen.
We zijn ontheemd geraakt, bang voor datgene wat
nooit is uitgesproken. Jij rookt nog, durfal.

Ik draai me om in bed en teken
met mijn ogen witte wolken op de luxaflex
grijs schuim op de golven van de zee en luister.
Ik hoor nog meeuwen overvliegen
en Canadese ganzen. Ik stoot je aan,
maar jij bent al vertrokken.

Bleker en Balotelli

Je zingt opeens een lied bij het opstaan
oei, zelfs op zondagmorgen. God sta me bij.

Ik heb een ander, hij hangt tussen de douchegordijnen
zie je zijn goddelijke lijf? Hij heet Balotelli.
Blijf staan en kijk hem aan.

Jarenlang was je te laat. Ik heb jouw vrede
nooit verstoord; het paste.

En ik? Ik verbleekte en nu de avond trappelt en
ik in badjas een aantal rondjes draaf, bijna struikel
over je verloren hoofd,

loopt er een dom schaap te grazen, haar borsten
op de juiste plaats, tussen haar dijen zachtwarme wol.

Moet ik nu blijven kijken? Ik werd zo wit,
steeds witter, kaler. Ouderdom komt nooit zonder gebrek.
Ja, inderdaad, het gras staat hoog vandaag.

Een tractor zal rond de nesten maaien, langs
jouw weidse lach, je kleine hoofd ontzien.

Maar op het veld zwaait een tevreden held
met zijn drijfnatte shirt naar mij.

Blauwe sneeuw

Ik telde de dagen nooit. Ik wist niet of het mei, maandag
of schippersdag was. Soms scheen de zon of sneeuwde het.
Blauwe sneeuw, zei mijn moeder, ze loog. Ze bedroog hem.
De woorden kende ik niet, ik leerde ze kennen in de loop der jaren.

De nachten telde ik wel, dan kwamen de vliegtuigen over.
Ik zwaaide naar de piloten. Mijn moeders bed lachte, ik hoorde
haar tong ratelen in haar strot, stomme reuzenratelaar.
De man droeg mijn moeders pyjama. Ze deden de zee na.

De geur van schuim heb ik altijd onthouden.
Die vulde mijn nachten, die keerde het tij. Ik kleurde
een zon boven zee, zweefvliegtuigen met dode piloten.
Gestreepte pyjama's in blauwe sneeuw. Het werd mei.